

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. An Ordinarij obligentur hanc potestatem delegare?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

men quatuor casus. Ita Coninch. *disp. 14. de excom. n. 656.* Primus, quando quis fuit excommunicatus per Delegatum Pontificis ad certam causam finiendam, si non vult parere ejus sententiae definitivae, & per annum in contumacia perseveret; tunc enim non potest ipsemet, qui excommunicavit, sed solus Summus Pontifex: ita habetur *C. quaremi de off. Deleg.* Secundus, quando excommunicatio lata ab inferiore confirmatur à Superiore ex perfecta cognitione causae, & ex certa scientia, tunc enim excommunicatio evadit reservata ipsi Superiori: ita Coninch. *d. 14. de excom. n. 656.* Tertius, quando Episcopus aliquem excommunicat, reservatque ejus excommunicationis absolutionem, non sibi, sed Papae, tunc enim solus Summus Pontifex absolvet. Ita Campani in *divers. Jur. rubr. 1. c. 15. n. 132.* cui adde Donat. de Marinis *l. 9. controu. 17.* licet hunc tertium casum neget Diana *p. 1. tr. 4. resol. 158.* dicens, adhuc posse per legitimam appellationem, Metropolitanum. Quartus, quando incendiarii sunt nominatim excommunicati, & denuntiati, tunc enim ex *C. tuanos de sententia excommunicationis*, à solo Summo Pontifice possunt absolvi.

9. Praedicta potestas, qua quis gaudet iure Ordinario, duos effectus parit in illam habente. Primus est, ut possit eam aliis delegare, id est habens iurisdictionem Ordinariam, potest eam aliis exercendam committere; Nam propterea rectè Barbosa *de potest. Episc. p. 1. tit. 4. num. 48.* ex Suario, aliisque, notat, Archiepiscopum, dum ipse actu visitat Diocesim sui suffraganei, sicuti potest absolvere subditos praedicti suffraganei per se, ita etiam posse pro illo tempore per alios, quia tunc videtur iurisdictionem ordinariam. Atque hoc, quod dicimus, in hac materia, de qua agimus verum est, etiam si ejusmodi Ordinarius Sacerdos non sit: ut usu venire solet, quando Praelatus non est Sacerdos: Is enim, licet non possit per se absolvere, potest tamen illam potestatem Sacerdoti committere.

10. Secundus est ut inferior praesente Superiore, v.g. Provinciali praesente Generali, & localis, praesente Provinciali, possit liberè uti tota potestate, quam iure Ordinario habet: siquidem cum uterque sit Ordinarius independentem unus ab altero, suam quisque exercere iurisdictionem potest, sive alteri, ut modo diximus, suam potestatem conferendo.

§. II. An Ordinarii Praelati obligentur, ejusmodi potestatem reservatam absolventi, alteri delegare.

1. Haec eadem est quaestio, atque illa, An Superior, Episcopus v.g. vel Praelatus Regularis, in casu occurrenti teneatur dare licentiam idoneo Confessario petenti auctoritatem absolventi, ejus subditum nolentem accedere immediatè ad Superiorem. Dico (in casu occurrenti) nam, an obligetur, antequam fiat petitio, constituere Confessarium, qui possit universaliter absolvere reservata, non multo ante dictum est *cap. 7. §. 2. a num. 26.*

2. Ad propositam autem quaestionem ex communi sententia universaliter idem dicendum est, quod de Praelatis Regularibus specialiter nuper indicavimus, *cap. 7. §. 2. a num. 37.* Id est, quando ex licentia non timetur rationabiliter damnum poenitentis, qui, ob facilitatem Absolutionis, non emendabitur, nec timetur damnum boni publici, vel tertii, ut esset gravis infamia communitatis, vel facilitas peccandi in aliis, qui casuum reservatorum legem non curarent, si hæc, inquam, non timentur, Superior licentiam denegare non debet, ac denegando mortaliter peccaret: multo magis, si Confessarius testetur poenitentem esse in periculo omittendi omnino Confessionem. Ita Quintanada, *de poen. sing. 13. n. 5.* lege item Castrop. *de poen. p. 1. §. 5. num. 5.* Quando vero aliquod ex his malis timetur (quod timeri posse rarissimum esse notant passim Doctores, quia hic agimus in foro conscientiae de peccatore, verè, ut

supponitur, poenitente) denegabit licentiam sine peccato. Sed addo, et in hoc casu, regulariter melius fore licentiam concedere, injungendo aliquam obligationem hujus, vel illius remedium, quo obviari probabile sit damno, quod timetur, itemque possint occasiones peccandi removeri.

3. Quod si dubium sit, an praedicta pericula decet omnino licentiam concedere Superiori, qui licentiam poenitentis ponendi sem ita gratis concessit, atque adeo prevalere debet praedicto dubio penali.

4. Quando Superior Regularis itrationibus per tam licentiam pro suo subdito denegat, qui rationes confessarius pro illa vice adhuc possit poenitentem absolvere, dictum est *supra c. 7. §. 2. a n. 40.* Quod certe non venio de Superioribus non Regularibus.

5. Illud autem hic est maxime inculcandum Superioribus, quibuscumque, ne quando ab ipsis postulata est licentia interrogant illas superaddunt, quae petant à Confessario, an peccatum poenitentis in talis rationis, an in talibus circumstantiis, an circumstantiis à Laico, an Sacerdote, an cum complice, vel sine eo, &c. hæc enim ob periculum prodegit poenitentem neque ipse exposcere, nec licet explicare Confessarius potest. Legatur Quintanada, *de poen. sing. 12. num. 13. num. 7.*

6. Denique seiscitabatur à me Confessarius Ordinarius, an ipse obligetur sumere omnes poenitentis obsequia Superiorem, ut impetret facultatem absolventi poenitentem à peccato reservato? Respondetur, Hæc re nos satis egisse *lib. 3. Methodi Confessionis, cap. 9. a num. praef. 17.*

CAPVT IX.

Agimus in universum de Absolutione à reservatione, jure Delegationis.

§. I. Quis possit iure Delegationis absolvere à reservatione.

1. Vno verbo, is potest, qui legitime eam Delegationem habet: verum id latius indagetur in catione.

2. Dixi superius, & nunc suo loco confirmo, in eo ipso, quod, quis deputatur ad Confessiones excipendas, habere licentiam, seu Delegationem absolventi reservatis: Imò si Praelatus tibi concessit Approbationem audiendi Confessiones, & absolventi à reservatione per annum visum, quo elapso, iterum concederet approbationem Confessiones audiendi, non intelligetur necesse dare potestatem absolventi à reservatione, ut notat Boninus *resol. 39. n. 8.* Debet ergo ejusmodi licentia esse expressa, ita ut, nec satis sit, si Superior tibi facultatem concedat eligendi Confessarium, quem velis, ut dicitur Bonifacius *cap. de poen. & remiss. in 6.* hæc de re loquitur, inquit, in Generali Concessione non veniunt, quia non esset quis verosimiliter concessurus. Legatur Suar. *de poenit. d. 30. sect. 1. n. 3.* & Coriol. *de casib. p. 1. art. 9. sect. 2. ad n. 5.* Contra vero si Praelatus tibi concedat posse absolvere reservata, intelligitur concedere posse absolvere, etiam non reservata, & re approbata excipiendas Confessiones, quia, qui vult concedere vult etiam antecedens, seu id, sine quo aliud esse non potest, ut docet Pellizz. *tr. 6. c. 2. n. 15.*

Si autem licentia sit ad certum genus peccati, vel ad certum tempus (ut sit in Bulla Cruciatæ) sub certa materia, vel simili quapiam restrictione, non posse ulterius alia peccata, vel ad aliud tempus, &c. extendi palam est.

3. Licentiam absolventi reservata concessam, aliam, v.g. die 21. Decembr. 1642. durare usque ad diem 1. Decembris, sequentis anni 1643. docet Pellizz. *l. c. n. 10.* quia Dies termini non computatur in terminum, adducit ita iudicasse Doctores recentiores.